

Colecție coordonată de
Iustina Croitoru

Ediție specială

HUMANITAS
fiction

Coperta
ANGELA ROTARU

Coordonatorul proiectului
IUSTINA CROITORU

© HUMANITAS FICTION, 2009, pentru prezenta ediție

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi Cartea prin poștă: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

ISBN 978-973-689-336-0
Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României

Primul roman *chick-lit* românesc

La începutul anului 2008, în redacția revistei *Tabu* încolțea cel mai interesant și mai incitant proiect de pe piața noastră editorială: cititoarele vor scrie un roman colectiv pe gustul lor, care va vedea lumina tiparului la o editură prestigioasă. Fără a cunoaște nici subiectul cărții, nici identitatea scriitoarelor, Humanitas Fiction și-a asumat cu mult curaj publicarea volumului cu pricina în colecția „Cocktail“, din dorința de a le oferi iubitorilor genului nici mai mult, nici mai puțin decât primul roman *chick-lit* românesc.

Startul l-a dat editorul, care a postat pe site-ul revistei începutul cărții, iar publicul a făcut astfel cunoștință cu protagoniștii poveștii, care se derulează în Bucureștiul supraaglomerat al zilelor noastre, în spatele ușilor de sticlă ale unei redacții dintr-un faimos trust de presă, unde viața se trăiește cu viteză turbo. Prima a intrat în scenă Liza, eroina romanului, care se lasă prinsă într-un vârtej amețitor de evenimente și își antrenează în turbionul întâmplărilor vecinii, colegii, prietenii și familia. Publicul a fost provocat să preia firul narațiunii de unde l-a lăsat editorul și să-și imagineze cum continuă aventurile protagonistei și ale oamenilor din jurul ei.

Și, cum cititoarele celei mai curajoase reviste de femei n-aveau cum fi altfel decât neînfricate, au ridicat mănua și s-au așternut să scrie. Vreme de un an, pe site-ul *Tabu* s-a desfășurat un aprig concurs de condeie, cu un regulament nemilos și un juriu neiertător, care a ales lună de lună un câștigător dintre cei care postau la adăpostul anonimatului câte un capitol din roman.

Astfel, povestea Lizei a căpătat pe zi ce trece consistență și s-a metamorfozat sub ochii noștri într-un roman cu adevărat unic, al cărui final nu a fost postat pe site, ci a rămas necunoscut până acum, cum necunoscute au rămas și câștigătoarele, a căror identitate v-o dezvăluim, în sfârșit, la finalul lecturii, sperăm savuroase.

BUCHAREST BUSINESS WEEKLY
nr. 100, anul III, marți, 23 decembrie 2007
www.bbweekly.ro

MASS-MEDIA

La final de an, răsturnări neașteptate de situație

După ce până la mijlocul anului trecut trustul de presă Concept, din care fac parte publicațiile *Buzz Magazine*, *Gossip*, *High Finance*, *Tv Guide* și *Home Design*, a înregistrat o creștere spectaculoasă a cifrei de afaceri, în ultimele luni, în urma unor speculații financiare neinspirate dublate de un management defectuos, situația economică a trustului amintit s-a degradat vizibil, surse din interior aducând în discuție necesitatea unor restructurări.

Până la această oră nimeni din conducerea Concept Press nu a dorit să confirme sau să infirme cele de mai sus.

GOSSIP

află tot ce mișcă

săptămânal de informații spumoase

numărul 154, marți, 6 mai 2008

E ora șase. Stau la o masă din Chique Café și o aștept pe Ella Simone. Celor care n-o știu decât de la televizor, diva blondă le poate părea inaccesibilă și inabordabilă. Nimic mai fals. E punctuală la întâlnire și, când mă mir că n-a întârziat, cum îi șade bine unei vedete, se grăbește să-mi spună, cu un râs cristalin: „Succesul nu m-a schimbat. Și nu sunt o vedetă. Sunt o femeie care a muncit ca să merite ceea ce are și a cărei viață e mai puțin spectaculoasă decât ar părea la prima vedere”. Pentru cine n-o cunoaște încă, Ella a fost fotomodel de succes în Italia, dar a pus capăt unei cariere care ar fi dus-o cu siguranță pe culmile gloriei când s-a căsătorit cu baronul Gianluca Simone. Din nefericire, divorțul i-a zdrobit inima și a adus-o înapoi în țară, unde și-a deschis agenția de modele Fotomodella și realizează la In Style TV emisiunea *Absolute Makeover*. De curând i s-au încredințat postul de redactor-șef la *Buzz Magazine* și misiunea de a aduce revista acolo unde a fost până nu demult: pe primul loc în topul publicațiilor de gen.

Rep. Este adevărat?

E.S. Da, și mă bucur mult. Îmi place să lucrez cu oamenii și sper ca, împreună cu echipa redacțională, să schimb fața revistei. Să-i fac un *absolute makeover*, dacă vrei, ha, ha, ha...

Capitolul 1

— Ce face?! Ella Simone e noul nostru redactor-șef? Și de ce trebuie să aflu din presă? Nouă de ce nu ne-a spus nimeni? Cu ce-am greșit? Of, Doamne! Oof, Doamne! Ooof, Doamne! Ce caut eu în viața mea?

— Potolește-te, Liza, nu te mai văicări ca o babă, mi-o taie Miki clătînând dezaprobator din cap și clinchetindu-și cerceii cu cristale, cât niște candelabre mai mici. Ce poate să ți se-ntâmple? Ești fată deșteaptă, n-ai cum să nu-i faci față mimozei! Ia să vedem ce spun cărțile.

Apucă pachetul de tarot cu degetele ei lungi și fine, încărcate de inele mari cât bomboanele fondante și împodobite cu pietre de toate culorile, și începe să amestece cărțile cu o viteză de crupier la cazinou. Cum o reuși? Mă uimește de fiecare dată. Ridică ochii-n tavan, apoi extrage tacticoasă șapte cărți și le așază în cerc dinaintea noastră, pe covorul meu persan grenă cu bujori cât verzele, moștenire de familie.

— Îhmm... îhmm...

— Îhmm... ce? o zoresc nerăbdătoare. Ce?

— Așa e, o să ai parte de schimbare în viața profesională. Hm...

— Hm? Hm, Miki??

— Trei luni o să-ți fie mai greu.

— Vaaaaai, Miki! Știam eu, azi e marți, sunt trei ceasuri rele și mai e și 13!

— Prostii, păpușă! Cărțile îmi spun că pe urmă o să te ridici. O să urci două trepte. Iar schimbarea asta o să atragă după ea și o schimbare în viața personală.

— Ce schimbare? Ce schimbare?

— Răbdare, păpușă scumpă. O să afli la momentul potrivit. Deocamdată cărțile nu spun mai multe. E prea curând. Dar mă gândesc să-ți fac astrograma. Saturn o să intre în zodia ta și, după următoarea eclipsă de Soare, planetele se vor alinia foarte ciudat. Nu știi ce să spun... Chestia asta apare o dată la o sută cincizeci de ani.

— Vaaaai, Miki! Ce mă fac?

— Nu te panica, păpușă, că nu te las singură. N-am avut eu întotdeauna grijă de tine? Uite, zice scoțându-și unul dintre nenumăratele lanțuri de la gât și extrăgând de pe el un pandantiv de argint în formă de ochi, cu un disc de jad la mijloc. Să-l ții asupra ta tot timpul. O să-ți poarte noroc și o să te apere de energiile negative și vampirizante ale celor din jur.

— Mersi mult, Mikișor. Ești cea mai bună prietenă din lume.

— Mie-mi spui? Ce te-ai face tu fără mine?

Corect. Miki e îngerul meu păzitor de când eram la grădiniță. Pe vremea aia era cu un cap mai înaltă decât toți copiii (acum are aproape un metru optzeci) și îi plăcea la nebunie să-i sperie cu povești cu fantome. Ca să fiu sinceră, și mie mi-era cam frică de ea, până-ntr-o zi când nesuferitul de Doru-Cotoru, un coleg buflei și mâncăcios, m-a trântit la pământ și mi-a furat plăcinta cu mere din gentuță. Miki l-a imobilizat cât ai zice pește, i-a sucit o mână la spate, l-a pus să-mi dea plăcinta înapoi și să se jure pe roșu că nu mai face, că, dacă nu, fantoma lui Dingo, câinele turbat de la două case mai încolo, care murise cu un an în urmă, avea să-l bântuie pe vecie. Bietul Doru s-a jurat pe toate culorile pământului și-a fugit urlând la tovarășa educatoare, care a pus-o pe Miki la colț. Drept mulțumire, în pauza următoare i-am dat jumătate din plăcinta salvată din mâinile dușmane și am rămas prietene până-n ziua de azi.

— Meditezi la nemurirea sufletului? mă întrerupe Miki din reverie.

— Mă gândeam la mine și la viața mea. Și la cum a răsărit Ella, ca din pământ, drept la revista la care sclavagesc fără viitor de doi ani, ca să mă șefească. Și, firește, să-mi amintească pentru a enșpea mia oară că ea e femeie realizată, iar eu o neica-nimeni. Cred că de-abia așteaptă. Vaca! Nu e drept!

Dau de pământ cu cărțile de tarot și pornesc hotărâtă spre frigider.

— Parcă spuneai că te apuci de cură de slăbire, râde Miki.

— De luni! Azi sunt nervoasă!

— Păpușă scumpă, ți-am zis și ți-o repet – un job e un job.

— Mă rog, mă rog!

— Ei, vezi că ai haz? Nu te mai da atâta de ceasul morții, au trecut niște ani de când nu v-ați mai văzut. Oamenii se mai schimbă.

—Vezi să nu...

— Poate că nu e dracu' chiar atât de negru.

— Nu e negru, e blond cu picioare lungi, zic cu obi-dă și-mi împlânt furioasă lingura în casoleta de înghețată extralarge păstrată în congelator pentru situații de urgență.

Ce-i pasă lui Miki? Ea a fost întotdeauna un spirit liber, o rebelă, o boemă, născută într-o familie de hipioți *made in Romania*. Pe vremea lui Ceaușescu, mama ei era un fel de designer *avant la lettre*. Făcea bijuterii aiuristice și rochii unicat din pânză topită pentru Fondul Plastic. Taică-su, arhitect, era un fel de Nicu Covaci mai tinerel și mai slăbuț – în timpul liber cânta în nu știu ce formație și umbla cât era ziulica de lungă cu o chitară spânzurată de gât. Miki a fost crescută fără constrângeri de

genul „Tu să fii cuminte, mamă, și să stai în banca ta...“ și fără amenințări de tipul „Să vezi ce-ți face taică-tu dacă-mi vii cu 8 la lucrare!“. Ai mei, în schimb, sunt profesori, mama de română, tata de matematică, și m-au înscris în clasa întâi la școala generală la care predau ei. Opt ani de zile mi-au făcut capul calendar cu nemuritoarele refrene „Vezi, ai grijă cum te porți“, „Să nu care cumva să te duci cu tema nefăcută și cu lecția neînvățată și să ne faci de râs“, „Cum să nu mergi, tată, și la Olimpiada de matematică, ce-o să zică colegii mei?“. Uite-așa! A trebuit să fiu exemplară toată generala. Și când credeam că am scăpat, o dată cu intrarea la liceu, au făcut-o pe maică-mea inspectoare. Iar nebunia cu „făcutul de râs“ a reînceput mai dihai și m-a urmărit și-n facultate și chiar și pe urmă, dovadă că cenzura se prefăcuse pe nesimțite în autocenzură. După ce m-am angajat la *Buzz Magazine* mi s-a părut că am ajuns pe tărâmul fâgăduinței și sunt liberă și fericită. Până când, într-o bună zi, venind maică-mea în vizită la revistă ca să vadă biroul „cocoloșului“ (adică al meu) și a dat nas în nas cu doamna Olimpia Pandelescu, secretara de redacție, și unde n-au început niște chiote și lacrimi și pupături și întrebări de se uita toată lumea la ele. Ei, care era șansa ca maică-mea și cu doamna Panda (cum era poreclită, din pricină ca era micuță și rotunjoară) să fi fost colege pe vremuri la școala generală din Bolintin? Ghiciți ce refren s-a reluat cu aplomb. Exact! Țăla cu „făcutul de râs“. Și, în vreme ce eu munceam să fiu fiica exemplară a părinților mei, Miki n-avea nici o imagine de păstrat și nici un fel de așteptări de înșelat. De-aia ai ei n-au avut nici o problemă când a schimbat job după job, în căutarea slujbei care să-i pună creativitatea în valoare. Singura constantă din viața ei a rămas pictura. Pentru că Miki e artistă. Completă. Nu degeaba al doilea ei prenume e Apollonia (după Apollo, zeul

artelor. Uau!). Lucru pe care îl știu numai eu și cu care, la o adică, pot s-o șantajezi.

Eu și Miki am cunoscut-o pe Ella când am intrat în clasa întâi. Era o aschimodie de fetiță, nu ca noi, care eram dodoloațe, și țin minte că n-avea stare – toată ziua alerga cu băieții prin curtea școlii și chițâia fără oprire. Și pe atunci încă o mai chema Petronela. Iar noi o strigam Petro.

Pe vremea aia locuiam toate trei în Balta Albă, la câteva blocuri distanță, și opt ani de zile am mers împreună de-acasă la școală și înapoi. Eram practic nedespărțite. Cele trei muschetărițe. Ce-i drept, Miki era lidera incontestabilă a grupului, lua hotărâri cu viteza luminii și avea păreri ferme despre orice. Petro, în schimb, era candidata perfectă la titlul de prințesă. Nu era băiețoaică, așa cum sunt mai toate fetele la vârsta aia – purta rochii învolănate, șosetuțe ajurate și buclele prinse cu funde fanteziste. Eu, pe de altă parte, o fetiță bondoacă, creață și plină de pistrui portocalii, le admiram pe amândouă și îmi doream în taină să am replicile deștepte ale uneia și rochițele bufante ale celeilalte. Dar, mai mult decât orice pe lume, îmi doream să scap de pistrui și de porecla Morcoveață. Învățam bine, de fapt cred că eram o tociară desăvârșită, îmi făceam temele fără greșală și ascultam de mama și de tata. În clasele I-IV mă gândeam că, dacă sunt cuminte și iau premiul întâi, Doamne-Doamne o să vadă și o să mă scape până la urmă de nesuferitele picățele portocalii care-mi împodobeau fiecare centimetru pătrat de piele. Din păcate dorința nu mi s-a îndeplinit, motiv de adâncă frustrare, iar săraca maică-mea nu înțelegea și pace de ce stau toată ziua îmbufnată la mine în cameră, de nu-mi mai intră nimeni în voie. Până la urmă m-a lăsat în plata Domnului cu cărțile mele, dintre paginile cărora

nu mai scoteam nasul, gândindu-se că odată și-odată o să-mi vină mintea la cap.

Mama lui Petro, în schimb, își făcuse o icoană din unicul odor și nu mai știa cum s-o răsfețe. Era costumieră la Buftea și avea planuri mari cu fata. Auzise în nu știi ce film american că drumul spre glorie începe din fragedă pruncie și s-a gândit să nu mai piardă timpul. Și-a pus în cap s-o facă actriță „pe prințesa asta mică“ și s-o vadă jucând în filmele lui Nicolaescu. „Ah, Doamne, Sergiu, frumos bărbat!“ se extazia ea când veneam să ne jucăm cu Petro și o rugam să ne povestească „de la televizor“. Și începea să depene filmul unei – chipurile – idile de taină cu Sergiu. „Când mă gândesc că puteam să am lumea la picioare... Că nu era fată mai frumoasă ca mine în toată Buftea... Da' m-a orbit Dumnezeu și l-am luat pe tac-tu“, zicea ea și dădea din mână cu năduf înspre soțul ei, un ins bondoc și rumen la față, electrician tot la „studiouri“, care părea că se eternizase la masa din bucătărie, cu ochii în *Sportul* și urechea lipită de un tranzistor la care se transmitea invariabil câte un meci din Divizia B. „Tu să nu fii proastă ca mine, mamă. Tu să te măriți cu un bărbat frumos și bogat, care să te țină în puf, prințesa lu' mama“, o povățuia ea pe Petro. Noi, care numai grija măritişului n-o aveam, ascultam, în schimb, cu ochii măriți de încântare poveștile ei nemaiauzite de pe platourile de filmare, cu actrițe superbe îmbrăcate în toalete „ca după Neckermann“ și actori frumoși „Alain Delon“.

Și uite așa, nu ne-am mai dorit altceva decât să ajungem actrițe celebre, nu atât de dragul bărbaților arătoși care să ne pună lumea la picioare, cât de dragul rochiilor „divine“ și al petrecerilor cu sclipici, unde să strălucim cu puterea a o mie de blițuri.

Mai târziu, prin clasa a șasea ne-am jurat să dăm la teatru și, negreșit, să facem carieră la Hollywood. Și,